

கிறித்துவத்தில் உள்ளீடு தேசிய விடுதலை இறையியலே!

குணா

படிப்பகம்

கிறித்துவத்தின் உள்ளீடு தேசிய விடுதலை இறையியலே! (National Liberation Theology)

தி. பி. 2023 நளி 25 (கி. பி. 1992 திசம்பர் 10) அன்று
தூய பேதுரு (இராயப்பர்) குருமடத்தின் தமிழ்க்
கழகக் கூட்டத்தில் ஆற்றிய உரை

குணா

செம்மணிப் பதிப்பகம்
11, நொபிலி மறைப்பணி நிலையம்
சாந்திநகர், திருநெல்வேலி 627 011
தமிழ்நாடு

முதற்பதிப்பு: தி. பி. 2025 நளி
(நவம்பர்-திசம்பர் 1994)

© குணா

விலை: உருவா ஐந்து

வெளியீடு:

செம்மணிப் பதிப்பகம்
11, நொபிலி மறைப்பணி நிலையம்
சாந்திநகர்
திருநெல்வேலி 627 011
தமிழ்நாடு

அச்சு:

எசு. எசு. அச்சகம்
சென்னை 600 005

கிறித்துவத்தின் உள்ளீடு தேசிய விடுதலை இறையியலே! (National Liberation Theology)

வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்து தமிழர்களிடம் பரவிய அயல் மதங்களே சைனமும் புத்தமும். தமிழர்களின் அறிவு மரபில் வளர்ந்து 'ஆசீவகம்' என இழித்துரைக்கப்பட்ட வள்ளுவத்தையே அவை, தம் வித்தாகக் கொண்டிருந்தன. ஆயினும், சீனம், யப்பான் போன்ற கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பவுத்தச் சமயத்தைக் கொண்டுசென்று பரப்பியது காஞ்சியைச் சேர்ந்த போதிதருமர் என்னும் தமிழரே ஆவார். வடஇந்தியாவிலிருந்த விக்ரம சிங்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற தமிழர் ஒருவரே திபேத்தில் விளங்கும் இலாமாயியப் புத்தச் சமயத்தைத் தோற்றுவித்தவராம்.

கிறித்துவச் சமயத்தைப் பிரிட்டிசுத் தீவிலுள்ள ஆங்கிலேயரிடம் முதன்முதலில் பரப்பியவர்கள் கெல்திய (Celtic) இன் மக்களேயாவர். அவ் வரலாற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு அமையாமல், அக் கிறித்துவ நெறியை இந்தியத் துணைக்கண்டத்திலடங்கிய பிற இனத்தவர்களிடமும், உகாண்டா, போன்ற ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும் முதன்முதலில் பரப்பியவர்கள் தமிழர்களே யென்னும் உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்ற பேராயர் சார்ஃசண்ட் (Bishop N. C. Sargant) என்னும் எதிர்ச்சவைக் கிறித்துவச் சமய ஊழியர்,

“கிருத்துவநெறி பிரிட்டனில் முதன்முதலில் அதன்

வடக்கிலும் மேற்கிலும் – குறிப்பாக, காட்டுலாந்திலும் அயர்லாந்திலும் – உள்ள கெல்திய மக்களிடமே கால்கொண்டது. இங்கிருந்து சென்ற விடையூழியர்களே (Missionaries) பிரிட்டனிலும் வடஐரோப்பியாவிலும் உள்ள மக்களைக் கிறித்துவச் சமயத்தில் சேர்க்க முற்பட்டனர். அதேபோல், கீழைப் பாங்கிலான கிறித்துவம், இந்தியாவின் தென்பகுதியிலுள்ள திராவிட மக்களிடமே முதன் முதலில் காலூன்றியது”¹

எனச் சொல்கின்றார். கிறித்துவத்தைப் பரப்புவதில் ‘திராவிடர்கள்’ ஆற்றிய முன்னோடிப் பணியைப் பற்றி வாயாரப் போற்றுகின்றார். அவர் குறிப்பிடும் ‘திராவிடர்கள்’ தமிழரே ஆவார்.

அதே போல், இசுலாமிய நெறியைத் தென்மேற்கு ஆசிய நாடுகளுக்கு முதன்முதலில் எடுத்துச் சென்று பரப்பியவர்கள் தமிழர்களே என்றும் ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. மதங்களைத் தோற்றுவிக்கவும் பரப்பவும் செய்தமையைப் பற்றிய வரலாற்றிலும் கூடத் தமிழருக்கென ஒரு தனி இடமுண்டு.

முன்னர் வந்தது

பல்வேறு சமய நெறிகளைக் கடல்கடந்து கொண்டே போன தமிழர் மரபு, கடல்கடந்து வந்த கிறித்துவச் சமய நெறியைத் தம்வயமாக்கிக் கொள்ளவும் செய்தது.

ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் தமிழரிடையே தோன்றிச் சைனம், புத்தம் போன்ற அயல்புல ஆரிய மதங்களைத் தமிழ் மண்ணிலிருந்து விரட்டியடிப்பதற்கென்றே இறைப்பற்று (பத்தி) இயக்கத்தை உருவாக்கினர். அவ் வியக்கம் கால்கொள்வதற்கு மிக முன்னரே – கி. மு. 50ஆம் ஆண்டளவிலேயே – தமிழகத்திற்கு

வந்து மூலக்கிறித்துவத்தைத் தமிழர்களிடம் பரப்பியவர் திருத்தொண்டர் தோமைய்யா (St.Thomas). அஃதாவது, மூன்றாம் தமிழ்க் கழக(சங்க)க் காலத்திலேயே கிறித்துவ நெறி தமிழகத்திற்கு வந்துவிட்டது.

புத்தச் சமயத்தவரும் சைனச் சமயத்தவரும் தோற்று வித்த பள்ளிகளையும் மடங்களையும் போலக் கட்டுக் கோப்பான மத அமைப்புகளாகச் சிவனியமும் மாலியமும் உருவாவதற்கு முன்னரே தமிழகத்திற்கு வந்திட்ட சமயநெறி தோமைய்யா கொண்டுவந்த மூலக்கிறித்துவமாகும். அதை முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டுமென்றெண்ணிய பார்ப்பனன் ஒருவன் அத் தோமைய்யாவை ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றுபோட்டான். இதனால் அம் மூலக்கிறித்துவம் முடங்கியது.

ஆயினும், அத் தோமைய்யாவின் கிறித்துவப் பரப்பல் தமிழ் மரபுடன் நன்கு ஒன்றிமயங்கவல்ல இயல்பினதாக இருந்தது. இதனாலேயே, தோமாக் கிறித்துவர்களின் வழிவந்தவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு ஒன்றிக் கலந்து தமிழகத்தில் தாங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டனர். தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளுடனும் தமிழ் வாழ்வியலோடும் இரண்டறக் கலந்து மயங்கவல்ல இயல்பு கிறித்துவநெறிக்கு என்றும் உண்டென்பது இதனால் விளங்கும்.

கிறித்துவமே தமிழ்த்

தேசியத்துக்கு நெருக்கமானது

கிறித்துவத்தின் உள்ளார்ந்த இந்த இயல்பை நெரிக் கவும் குலைக்கவும், அக் கிறித்துவநெறி தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு ஒட்டாமல் செய்யவும்வல்ல ஓர் எதிர்மறைப் போக்கும் இன்றைய தமிழ்க் கிறித்துவத் திருச்

சவைகளில் உண்டு. எதிரும் புதிருமான இத்தகைய போக்குகள் தென்படினும், பவுத்தத்திற்கோ சைனத்திற்கோ ('இந்து' வென்னும் முக்காட்டைப் போட்டு வருகின்ற) பார்ப்பனியத்திற்கோ தமிழர்களிடம் இல்லாத ஒரு தனி இடம் கிறித்துவநெறிக்கு உண்டு.

பவுத்தமும் சைனமும் தமிழ்த் தேசிய இன மரபிற்குப் புறம்பானவை. இதனாலேயே அவ் வடபுல மதங்களை எதிர்த்துக் கிளம்பிய ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் அவற்றை இருந்த இடம் தெரியாமல் விரட்டியடித்தனர். புதிய பார்ப்பனியமாகிய இன்றைய 'இந்து' மதமோ, தமிழை அழிப்பதையும் தமிழினத்தின் தனித்தன்மையை ஒழிப்பதையுமே தன்னுடைய தனிப்பெரும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் கிறித்துவமோ, அவற்றிற்கு நேர்மாறாக, தமிழ்மொழியின் நலன்களையும் தமிழின ஒர்மையையும் தழுவிய தமிழ்த் தேசியத்திற்கு அணுக்கமானது. தமிழ்த் தேசியத்திற்கு முரணான ஒரு சமயமாகவோ மதமாகவோ கிறித்துவமும் அதனுடைய இறையியலும் இல்லை.

இந்த நிலைக்குக் கிறித்துவத்தின் தேசிய விடுதலை இறையியலே (National Liberation Theology) காரணமாகும். கிறித்துவத்தின் திருமறையாகிய விவிலியத்தின் பல்வேறு காண்டங்கள் எழுதப்பெற்ற வரலாற்றுப் பின்புலமும் குமுகியச் சூழலுமே அத்தகைய தேசிய விடுதலை இறையியலுக்கான களமாகவும் உரமாகவும் உள்ளன.

நாடோடி ஆயரின்

நாட்டு வேட்கை

எபிரேயர்கள் ஒரு தேசிய இனமாகவும் அரசுகளாகவும் தலையெடுக்காமல், ஒரு கால்வழியே வந்த குக்குலங்

படிப்பகம்

குணா

களாகத் தென்படுகின்ற நிலையை ஆபிரகாமின் காலத்தில் பார்க்கின்றோம்.

அவர்களுக்கு ஒரு தனிநாடு என்னும் தகுதியைப் பெற்றுத்தருவதாக ஆபிரகாமின் ஆண்டவர் அவனுக்கு உறுதி தந்ததாக விவிலியம் (ஆதியாகமம் 12:1-2) குறிப்பிடுகின்றது. ஆபிரகாமின் ஆண்டவர்,

“இந்த நாட்டை உன் வழித்தோன்றல்களுக்குத் தருவோம் என்று அவனுக்குத் திருவாக்கு அருளினார்”

(ஆதி 12:7)

என்றும் சொல்கின்றது. ஆபிரகாமின் பிறப்பிடமான ஊர் என்னும் ஓர் நகரம் அடங்கிய கல்தேயர் நாட்டிலிருந்து கானான் நாட்டிற்கு வந்து குடியேறிய பின்னர் தான், அப் பகுதியே ‘தம் நாடு’ என அவன் வழியினர் உரிமை கொண்டாடவல்ல ஒரு நிலப்பரப்பு ஆகியது.

பன்னிரு இசராயேலியப் பழங்குடிகளும் பின்னர் சாலோமோனின் தலைமையிலேயே ஒரு கொடியின் கீழான ஓர் அரசாயினர். சாலோமோன் பன்னிரு வரிக் கோட்டங்களை ஏற்படுத்திய செய்தி அதைத் தெரிவிக்கின்றது.

விவிலியம் பறை

சாற்றும் இனவெழுச்சி

அத்தகைய கானான் தேயத்தில் ஒரு கடும் பஞ்சம் வந்தபோது, எகிப்திற்குப் பிழைக்கச் சென்ற ஆபிரகாமை அந்த எகிப்து நாடுதான் ஒரு பெரிய செல்வனாக்கியது. கானான் தேயத்தைத் தம்வயமாக்கிக்கொள்வதற்காகப் பல்வேறு குறும்பர் அரசுகளுடன் குலப்போர்களை நடத்திய பின்னரே, கானான் தேயத்தை ஆபிரகாம் தன்னுடைய நாடாக ஆக்கிக்கொள்ள முடிந்தது. எகிப்தில் ஓடுகின்ற நீல ஆற்றுக்கும் யூஃப்பரதீசு

பேராற்றுக்கும் இடையிலான அக் கானான் பெருநாட்டில் ஏற்கெனவே குடியிருந்த சீனையர், செனசேயர், செத்மோனையர், ஏத்தையர், பெரேசையர், இராப்பாய்மர், அமோறையர், கானானையர், யெந்சேயர், யெபுசேயர் போன்ற இனத்தாரை எல்லாம் ஆபிரகாம் அடிமைப்படுத்தி ஒரு பெருங்கானான் நாட்டை உருவாக்கினான்.

ஆபிரகாமின் மகனாகிய ஈசாக்கின் காலத்தில் அக் கானான் பெருநாட்டில் மற்றொரு பெரிய பஞ்சம் தோன்றியபோது, ஈசாக்கு பிலித்தியருக்குரிய கேராறு நாட்டிற்குச் சென்று குடியேறினான். அங்குப் பெரும் செல்வம் திரட்டினான் (ஆதி 26:1-13). பிலித்தியருடன் முதலில் முரண்பட்ட ஈசாக்கு, பின்னர் அவர்களுடன் ஓர் அமைதி உடன்பாட்டைச் செய்துகொண்டான். கானான் நாட்டைவிட்டு மெசொப்பத்தாமியாவுக்குச் சென்ற ஈசாக்கின் மகனான யாகோபுக்கு ஆண்டவர் தோன்றி,

“...நீ உடனே எழுந்திருந்து இந்த நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு, உன் தாய்நாடு திரும்பிச் செல் என்று திருவுளம் பற்றினார்” (ஆதி 31:13).

யாக்கோபு இசராயேல் என்னும் புதிய பெயரைப் பெற்றான் (ஆதி 32:28). இசராயேல் என்னும் தேசிய இனத்தின் எழுச்சியையே இது காட்டுகின்றது.

புகுந்த நாட்டில் செய்த புரட்சி

யாக்கோபின் புதல்வர்கள் தங்களின் உடன்பிறப்புக்களில் ஒருவனான சூசையை(யோசேப்பை)ப் பாழ்கிணற்றில் தள்ளிக் கொல்லப் பார்த்தனர். பின்னர், மீண்டும் அவனைத் தூக்கியெடுத்து, இருபது வெள்ளிக்காசுகளுக்கு

குணா

காக இசுமாயேலியருக்கு விற்றுவிட்டனர். அவ்வாறு விற்றதாலேயே யாக்கோபின் மகனான சூசை எகிப்தில் குடியேற நேர்ந்தது. எகிப்திய வேந்தனாகிய பாரவோனின் நம்பிக்கையைப் பெற்று எகிப்து நாட்டிற்கே தலைவனாகும் அளவுக்கு இசுராயேல் இனத்தவரான சூசை தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ள, எகிப்து நாடு அவனுக்கு ஒரு பெரிய வாய்ப்பளித்தது.

நடுவண்கிழக்கு நாடுகளிலெல்லாம் ஒரு பெரிய பஞ்சம் வந்துற்றபோது, சூசை தன்னுடைய ஆட்சித் திறத்தால் எகிப்து நாட்டைக் கொடிய பஞ்சத்திலிருந்து காத்தான். தங்களுடைய நாட்டிலும் பெரிய பஞ்சம் நிலவியதால் அப்போது எகிப்திற்கு உணவுக்கூலங்களை வாங்கச் சென்ற யாக்கோபின் பிற மக்கள், சூசை தங்களுடைய உடன்பிறப்பே என்பதை அறிந்து கொண்டனர். பின்னர், யாக்கோபின் குலம் எகிப்திற்கு வந்து குடியேறியது.

குறும்பர்களான ஆயர் குலத்தவரை எகிப்தியர்கள் பொதுவாக வெறுப்பதுண்டு. ஆயினும், எகிப்தின் பாரவோன் அவர்களைத் தம் நாட்டில் குடியமர்த்தி வாழ் வளித்தான். யாக்கோபின் இசுராயேலியக் குடியினர் தாங்களாகவே முன்வந்து எகிப்தியப் பாரவோனின் ஆட்சிக்கு அடங்கி அடிபணிந்து வாழ்க்கேட்டு மன்றாடினர். தாயகமான கானான் நாட்டில் கொடிய பஞ்சம் வந்துற்றதனால் தங்களுடைய மந்தைகளுக்கு மேய்ச்சல் நிலம் இல்லாமல் போனதெனச் சொல்லி, எகிப்திற்குள்ளடங்கிய யேசேன் நாட்டில் குடியேற இணங்குமாறு மன்றாடினர் (ஆதி 47:1-6). அம் மன்றாடலுக்குச் செவிசாய்த்திட்ட பாரவோன், எகிப்து நாட்டிலேயே நல்ல வளமான இறாம்சேசை யாக்கோபின் இசுராயேலியக் குடியினருக்குக்கே காணியுரிமையாகக் கொடுத்தான் (ஆதி 47:11).

கானான் தேயத்தைப் போன்றே எகிப்தையும் கடும் பஞ்சம் வருத்தியபோது, சூசை தான் முன்கூட்டியே சேர்த்து வைத்திருந்த களஞ்சியங்களிலிருந்து உணவுக் கூலங்களை எடுத்து எகிப்தியருக்கே விற்க முன்வந்தான். அவ்வாறு விற்பதற்கு முன்னர், அந்த எகிப்தியரின் குதிரைகளையும் ஆடுமாடுகளையும் கழுதைகளையும் அரசிடம் ஒற்றிவைக்கச் செய்த சூசை, எகிப்திய நில வுறவுகளில் தலைகீழான அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினான். தத்தம் கால்நடைகளை அவ்வாறு ஒற்றி வைத்தது போதாதென, பசியால் வாடிய வேறு வழியறியா எகிப்தியர்கள், தத்தம் கன்னிநிலங்களையே எகிப்தியப் பாரவோனிடம் தந்துவிட்டு, தங்களையே அப் பாரவோனுக்கு அடிமைகளாக விற்றுக்கொண்டு, அவனுக்கு ஆளோலை எழுதிக்கொடுத்தனர்.

இதனால் புதிய நில உறவுகள் – விளைப்புறவுகள் (productive relations) – சூசையின் காலத்தில் சூசையால் எகிப்து நாட்டில் ஏற்பட்டன.

வரி விலக்கும் நிலக்கிழமையும்

எகிப்திய மதக்குருக்களின் நிலங்கள் மட்டும் அவ்வாறு பாரவோனுக்குச் சொந்தமாகவில்லை. தமிழகத்தின் பழைய இறையிலி நிலங்களைப் போன்றனவாக அவை இருந்தன.

“இன்றுமுதல் பாரவோன் உங்களையும் உங்கள் நிலங்களையும் உடைமையாகக் கொள்கின்றார். அஃது உங்களுக்குத் தெரியும். இப்போது உங்களுக்கு வேண்டிய பயிர்வித்துக்களைக் கொடுக்கிறேன்; வாங்கி நிலத்தில் விதையுங்கள். அவை விளைந்தால், விளைச்சலில் அய்ந்திலொரு பங்கை

குணா

அரசருக்குச் செலுத்துங்கள். மற்ற நான்கு பங்குகள் விதையாகவும், உங்களுக்கும் உங்கள் வீட்டாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் உணவாகவும், உங்களுக்குச் சொந்தமானதாகவும் இருக்கட்டும்” (ஆதி 47:23-26)

எனச் சூசை சொல்லியதாக வரும் விவிலியச் செய்தி, பண்டைய எகிப்து நாட்டில் அரசனுக்கு இறைசெலுத்துகின்ற நிலக்கிழமை முறையை (Feudalism) முதன்முதலில் நிறுவியவன் இசராயேலிய இனத்தவனான சூசையே என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றது.

அப்பாலிருந்தும் அகலாத தாயகப் பற்று

எகிப்திய நாட்டின் விளைப்புறவுகளில் அடிப்படை மாற்றத்தைக் கொணர்ந்து நிலக்கிழமை வாழ்வியலை அமைத்தது இசராயேலான யாக்கோபின் மகனெனினும் - அந்த யாக்கோபு பதினேழு ஆண்டுகள் எகிப்தில் வாழ்ந்து வளம்பெற்றவெனினும் - தன்னுடைய தலைமகனும் எகிப்தின் ஆட்சியாளனுமாகிய சூசையை அவன் அழைத்துத் தந்தையாகிய தன்மீது உண்மையான அன்பு இருக்குமாயின், தான் இறந்த பின்னர் தன்னை எகிப்து நாட்டில் அடக்கம்செய்ய மாட்டேனென ஆணையிட்டுச் சொல்லுமாறு கேட்கின்றான். தன்னுடைய மூதாதையரோடு இறுதித் துயில்கொள்ள விரும்புவதனால், தான் மடிந்த பின்னர் தன்னுடைய பிணத்தை எகிப்திலிருந்து கொண்டுபோய்த் தன்னுடைய முன்னோருடைய கல்லறையிலேயே அடக்கம் செய்யுமாறு சொல்கின்றான் (ஆதி 47:30-32).

தன்னுடைய தாய்மண்ணின் மீதும் தாயகத்தின் மீதும் யாக்கோபு கொண்டிருந்த தாழாத பற்றையே இது

காட்டுகின்றது. எத்தனை ஆண்டுகளாயினும் தாய்மண் பற்று மட்டும் அவனிடமிருந்து போகவில்லை.

யாக்கோபு நோய்வாய்ப்பட்டுச் சாகக் கிடக்கின்றான். சூசை அவனிடம் தம் பிள்ளைகளை அழைத்துச் சென்றான். யாக்கோபு அப்போது,

“எல்லாம் வல்ல கடவுள் கானான் நாட்டிலுள்ள லூசாவில் எனக்குக் காட்சியளித்து என்னை வாழ்த்தியருளி: நாம் உன்னைப் பல்கிப் பெருகச் செய்வோம். உன்னைச் செறிந்த பெருங்குடியாய்ச் செய்வோம். இந் நாட்டை உனக்கும், உனக்குப் பின்னர் உன் வழித்தோன்றல்களுக்கும் முன்னுரிமையாகத் தருவோம் என்றருளினார். ஆகையால் எகிப்துக்கு வந்து உன்னிடம் சேர்வதற்கு முன்னால் உனக்கு இந் நாட்டிலேயே பிறந்திட்ட இரண்டு மக்களும் எனக்குப் புதல்வர்களாய் இருப்பார்கள். ரூபன், சிமையோன் போன்று எபிராயிமும் மனாசேயும் என்னுடையவர்கள் என்று எண்ணப்படுவார்கள். இவர்களுக்குப் பின் நீ பெறுகின்ற மற்ற புதல்வர்களோ, என்னுடையவர்களாய் இருப்பார்கள் (ஆதி 48:3-6)

என்றுரைத்தான். அதில் அந்த யாக்கோபிடம் ஆழப் புதைந்து கிடந்த இசுராயேலியத் தேசிய இன ஒர்மையே ஒளிவிட்டுத் துலங்குகின்றது. அவ்வகையில், இசுராயேலரின் பன்னிரு குலங்களையும் யாக்கோபு குறிப்பறியச் செய்தான்.

அப்படியிருந்தும், யாக்கோபு இயற்கை யெய்திய போது, எகிப்தியரும் அவனுக்காக எழுபது நாட்கள் துயரம் கொண்டாடினர். யாக்கோபை அவனுடைய தாயகமான கானான் நாட்டில் அடக்கம் செய்ய இசையுமாறு பாரவோனை அணுகிக் கேட்டபோது, அவன் தடையின்றி அதற்கு இணங்கினான். இவ்வாறு யாக்

கோபின் மக்கள் எனிப்து நாட்டிலேயே நெடுநாள் வாழ்ந் திருந்தாலும், சூசை தன் உடன்பிறப்புக்களிடம்,

“நான் இறந்தபின், கடவுள் உங்களைக் கண்டு, உங் களை இந் நாட்டிலிருந்து ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோருக்குத் தருவதாகத் தாம் திரு வாய்மொழிந்திருக்கும் நாட்டிற்குப் போகச் செய் வார் என்றான்” (ஆதி 50:24)

செத்த பின்னர் சூசை எனிப்திய மண்ணிலேயே புதைக்கப் பெற்றானாயினும், அவன் தன்னுடைய தாய கத்தின் மீதான பற்றை மட்டும் இழந்தானில்லை.

சாகாது நாட்டுப்பற்று

எகிப்தில் குடியேறிய எபிரேயர்கள், யாக்கோபுக்குப் பிறகு இசுராயேலர் என்னும் பெயரைத் தாங்கி, தாங்கள் குடியேறிய எனிப்து நாட்டிலேயே நானூற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் நிலைத்துவிட்டனராயினும், இசுராயேல ராகிய தாங்கள் ஒரு தனித் தேசிய இனம் என்னும் குறிப்பையும் ஓர்மையையும் மட்டும் அவர்கள் என்றுமே இழந்துவிடவில்லை. அந்த ஓர்மை, நாளொரு மேனி யும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் உருவாகி வலுப் பெற்றதன் முகிழ்ச்சியையே இசுராயேல் மக்களை எனிப்திய நுகத்தடியிலிருந்து மீட்ட மோயீசனின் (மோசே யின்) வரலாறு விளக்குகின்றது.

இத்தனைக்கும் இசுராயேல் மக்களின் தாயகமான கானான் நாட்டை எனிப்தியர்கள் வலிந்து கைப்பற்றி ஆளவில்லை. எனிப்து நாட்டில் யாக்கோபின் மகனான சூசையின் வழியினரான இசுராயேல் இனத்தார், பொரு ளியல் அரசியல் வலிமை பெற்றவராய் எனிப்திய ஆட்சி யியலில் நல்ல பிடிப்பைக் கொண்டிருந்தனர். மத ஓர் மையும் அவர்களுடைய தனி அடையாளமாக இருந்தது.

தங்களுடைய சொந்த நாட்டிலேயே வேற்றினத்தா ராகிய இசுராயேலரில் ஒரு சிலர் எகிப்தியரைப் பார்க் கிலும் சீரும் சிறப்புடனும் வளமுடன் வாழ்ந்துவந்தமை யால், யூதர் எதிர்ப்புணர்வு எகிப்தியருக்கு ஏற்பட்டது (யாத்திரையாகமம் 1:9-10). நாளடைவில் இந்த யூத எதிர்ப்பு வழியிலான இன உணர்வு யூதமெனத் வடி வெடுத்தது. ஆயினும், கட்டடப் பணி போன்ற கடுமை யான பணியில் ஈடுபடுபவர்களாகவே இசுராயேலரில் எளியர் இருந்துவந்தனர். இந்தச் சூழலில், இசுராயே லருக்கு எதிரான இன ஒடுக்கல் வலுப்பட்டது.

விடுதலைப் பயணம்

எபிரேயருக்குப் பிறக்கும் ஆண் குழந்தைகளை யெல் லாம் கொன்றுவிடச் சொல்லி எகிப்தின் பாரவோன் கட்டளையிட்டும், தான் காப்பாற்றிய குழந்தை மோயீ சனைப் பாரவோனின் மகளான எகிப்திய இளவரசியே வளர்த்து ஆளாக்கினாள் (யாத் 1:5-10). ஆயினும், அம் மோயீசன் தன்னுடைய இன ஓர்மையை மட்டும் இழந்தா னில்லை. இதனால் எகிப்திற்குள் வந்தேறி அடிமைப் பட்ட இசுராயேலரின் விடுதலைத் தலைவனாக மோயீ சன் தலையெடுத்தான். இசுராயேல் இன ஓர்மையை நெறிப்படுத்த, யாவே (எகோவா) வழிபாடு மோயீச னுக்குத் துணைநின்றது.

தெய்வக்காட்சி (ஒரேபு) மலையில் இசுராயேலி யரின் ஆண்டவர் அம் மோயீசனுக்குத் திருக்காட்சி அருளியபோது, அவர் அவனுக்கு இட்ட பணியாக,

“...உங்கள் முன்னோரின் கடவுளாகிய ஆண்டவர், ஆபிரகாமின் கடவுள், ஈசாக்கின் கடவுள், யாக் கோபின் கடவுள் எனக்குக் காட்சியளித்துத் திரு வாய் மலர்ந்ததாவது: நாம் உங்களைக் காண வந்

குணா

தோம்: உங்களுக்கு எகிப்திலே நேரிட்ட யாவையும் கண்டு கொண்டோம்: ஆதலால், நாம் உங்களை எகிப்தியர் இழைக்கும் துன்ப, துயரங்களிலிருந்து விடுவித்து, கானானையர், ஏத்தையர், ஆமோறையர், பெரேசையர், ஏவையர், 'யெபுசேயர் வாழ்கின்ற நாட்டிற்கு, பாலும் தேனும் பொழியும் மண்ணிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகத் திருவுளம் கொண்டோம்" (யாத் 3:16-17)

எனச் சொன்னதை வைத்தே இசுராயேலிய மக்களின் இன விடுதலைப் பயணம் - நெடும்பயணம் - தொடங்கியது.

அவ் 'விடுதலைப் பயணம்', அவர்தம் சொந்தத் தாய்மண் அல்லாத வேற்றினத்தாரின் நாடுகளைப் பறித்துக் கொள்கின்ற நோக்கமுடையதாக இருந்ததே பெரிய புதிராகவும் புதுமையாகவும் உள்ளதை இங்குக் கோடிட்டுக் கொள்ளவும்.

இந்த விடுதலைப் பயணத்தின்போது, இசுராயேலியர்கள் தங்களுடைய தாயகத்திற்கு வெறுங்கையுடன் திரும்பவில்லை. அண்டை அயலாராகிய எகிப்தியரிடமிருந்து பொன், வெள்ளிக் கலங்களையும் ஆடையணிகளையும் இரவலாகக் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டவராய் அவற்றை அவர்களுக்குத் திருப்பித் தராமல் கொள்ளையிட்டுப் போகுமாறு ஆண்டவரே அருளியதாக விவிலியம் கூறுகின்றது (யாத் 3:22).

இனவுரிமைப் போரின்

'கடும்' விளைவுகள்

மோயீசன் தன்னுடைய ஆண்டவர் சொல்லிய வாறே நடத்திய பல திருவிளையாடல்கள், ஆண்டை நாடாகிய எகிப்திற்கு மிகப் பெரிய கேடுகளை விளை

வித்தன. ஆற்றுநீரை அரத்தமாக்கி, அதிலடங்கிய மீன்களை மடியவைத்து, அந் நீரை நாற்றமடிக்கச் செய்தது (யாத் 7:20-21). அதனால் ஆற்றோரமெல்லாம் குடிநீருக்கான ஊற்றுக்களை எகிப்தியர்கள் தேடியலைந்தபோது, நீர் ஊற்றுக்கண்களை எல்லாம் அடைத்து, எகிப்தியருக்கு ஏழு நாட்களுக்குக் குடிநீர் இல்லாமல் செய்தது (யாத் 7:24-25); ஆறு கொப்புளித்தாற்போன்று தவளைகளை எகிப்து நாடெங்கும் தோன்றச் செய்தது (யாத் 8:5-7); எகிப்து நாடெங்கிலும் கொசுக்களைப் பெருக்கியது (யாத் 8:17); மிகக் கொடிய ஈக்களை எகிப்து எங்கிலும் தோற்றுவித்தது (யாத் 8:24); எகிப்தியருக்குச் சொந்தமான விலங்குகளை மட்டும் கொள்ளை நோயால் மடியச் செய்தது (யாத் 9:6); எகிப்தியருக்கும் விலங்குகளுக்கும் மட்டும் புண்ணும் சீழ்க்கட்டிக் கொப்புளங்களும் தோற்றுவித்தது (யாத் 9: 10); எகிப்திய நாட்டின் மீது கொடிய நெருப்பும் ஆலங்கட்டியும் கலந்த மழையைப் பெய்வித்தது (யாத் 9:24-25); பயிர்களையும் மரங்களையும் அழித்தது; வெட்டுக்கிளிகளை எகிப்திய நாட்டின்மீது இறக்கிப் புல் பூண்டுகளையும் எஞ்சிய பயிர்களையும் அழித்தது (யாத் 10:13-15); எகிப்தியரின் தலைச்சன் பிள்ளைகளை எல்லாம் சாகடித்தது (யாத் 11:5) போன்ற பல கொடுமைகளை ஆண்டை நாடான எகிப்தின்மீது இழைத்ததன் விளைவாகவே, இசுராயேலர் தங்களின் தேசிய விடுதலையைப் பெற முடிந்தது.

தேசியக் கடவுள்தானே?

இவை போக, மோயீசன் தலைமையிலான எபிரேயர்கள் தம் கடவுளையும் மதத்தையும் எகிப்தியரிடமோ பிறரிடமோ பரப்பவோ திணிக்கவோ முயலவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? பொதுவாக, எல்லா தொல்

குணா

மதங்களுக்கும் தனியாக இன்னது என்னும் ஒரு பெயர் இருந்ததில்லை. அப் பழைய மதங்கள் எந்தெந்தக் குலத்தினரிடையேயும் பழங்குடியினரிடையேயும் வழங்கிவந்தனவோ, அந்தந்தக் குலத்தின் பெயராலேயோ பழங்குடியின் பெயராலேயோ அவை யாவும் அழைக்கப் பெற்றதே பெருமதங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னர் உலகெலாம் காணப்பெற்ற பேருண்மையாகும்.² இதனால் தானே மோயீசனின் கடவுள், 'இருக்கின்றவர்' என்னும் பொருளில், யாவே (எகோவா) எனப்பட்டார்? யாவே 'எபிரேயரின் கடவுளாகிய ஆண்டவர்' (யாத் 9;1) என்று குறிப்பிடப்பட்டார்.

யாவே எபிரேயருக்கு மட்டுமாகிய தேசியக் கடவுளாக இருந்தமையால், அவர் பெரிய கொள்ளைநோயை எழுப்பியபோது, எகிப்தியரின் சொத்துக்களுக்கும் இசுராயேலரின் சொத்துக்களுக்கும் இடையில் வேற்றுமை விளங்குமாறு செய்தார்; எகிப்தியருக்குச் சொந்தமான ஆடுமாடுகளையும் ஓட்டகங்களையும் பயிர்களையும் மட்டுமே மடியச் செய்தார்; இசுராயேலர் குடியிருந்த யேசன் பகுதியில் மட்டும் நெருப்பும் ஆலங்கட்டியும் கலந்த மழை பொழியாமல் செய்தார்.

இசுராயேலரின் விடுதலைப் பயணம் தொடங்கிய மாதத்தையே ஆண்டின் முதல் மாதமாகக் கொள்ளுமாறு ஆண்டவர் பணித்தாரென விவிலியம் கூறுகின்றது. அவ் விடுதலையை ஒரு புதிய காலவழியின் தொடக்கமாகவும் (era), தேசிய நாள்காட்டியின் தொடக்கமாகவும் அமைத்ததையே அது காட்டுகின்றது (யாத் 12;2). பாசுக்காத் திருவிழா இசுராயேலரின் தேசியத் திருவிழாவாக அமைகின்றது. அந்த பாசுக்காத் திருவிழாவின் போது பலியிட்ட ஆட்டின் அரத்தத்தை எபிரேயரின் வீட்டு வாசற்கால்களின் மேல்சட்டத்திலும் நிலைக்கால்களிலும் தெளித்துவைத்தால், அந்த அரத்தத்தைக் கண்டு

ஆண்டவர் இது யூதரின் வீடு என்றறிந்து அதை அழிக்
காமல் விலகிச்சென்று எகிப்தியரின் வீடுகளை மட்டுமே
அழிப்பாரென மோயீசன் சொன்னது (யாத் 12:21-27),
ஆபிரகாமின் கடவுள் இனவேற்றுமை பாராட்டியதைத்
தெள்ளெனக் காட்டுகின்றது.

மோயீசனின் தலைமையில் பெரும் இன விடுதலைப்
பயணம் புறப்பட்டவர்களில், சின்னஞ்சிறிதுகள் தவிர
பிற இசுராயேலர்கள் ஆறு இலக்கம் பேராம் (யாத் 12:
37). இசுராயேலர் விடுதலைப் பயணத்தைத் தொடங்
கிட்ட நாளை அவர்கள் வழிவழியாகக் கொண்டாடச்
சொல்லி ஆண்டவர் பணிக்கின்றார் (யாத் 12:42). இவ்
வாறு புறப்பட்ட இசுராயேல் மக்கள் வெறுங்கையோடு
போகாமல் “படைக்கலங்களை ஏந்தியவர்களாய் எகிப்து
நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டுப் போனார்கள்” (யாத் 13:18)
என்னும் விவிலிய விளக்கமும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

சீயோனிய

மதக் கொள்கை

இத்தனைக்கும் கானான் தேயம் இசுராயேலருக்குச்
சொந்தமான நாடன்று. அத்தகைய கானான் நாட்டிற்கு
இசுராயேலரின் ஆண்டவர் தம் தூதரை விடுத்து, அந்
நாட்டின் தொல்குடியினரான ஆமோறையர், ஏத்தையர்,
பெறேசையர், கானானையர், ஏவையர், யெபுசேயர்
ஆகிய இனத்தவரை அவர்தம் சொந்த மண்ணிலேயே
மெல்ல மெல்ல அழித்தொழிக்கப் போவதாகத் திருவாய்
மொழி அருளினார் (யாத் 23:24).

“எந்த நாட்டில் நீ புகுவாயோ, அந்த நாட்டுக்
குடிகளை எல்லாம் கலங்கடித்து, நீ வரக் கண்ட
வுடன் உன் பகைவர் எல்லாரும் புறமுதுகு காட்டி
யோடச் செய்வோம். நீ அவர்களுடைய நாட்டில்

குணா

புகுவதற்கு முன்னர், நாம் பெரிய குளவிகளை அனுப்பி ஏவையரையும் கானானையரையும் ஏத் தையரையும் துரத்திவிடுவோம். அந்த நாடுகள் பாழாய்ப் போகாதபடியும், காட்டு விலங்குகள் பல்கி உன்னைத் துன்புறுத்தாதபடிக்கும், நாம் ஓராண்டிற்குள்ளே உன் முன்னின்று அவர்களைத் துரத்திவிட மாட்டோம். நீ பெருகி அந் நாட்டை உரிமையாக்கிக்கொள்ளும் வரை, அவர்களைச் சிறிது சிறிதாய் உன் முன்னிலையினின்று துரத்தி விடுவோம். (மேலும்) செங்கடல் தொடங்கிப் பிலித்தியரின் கடல் வரையிலும், பாலைநிலம் தொடங்கி ஆறு வரையிலும், உன் எல்லைகளை விரியச் செய்வோம். நாம் அந் நாட்டுக் குடிகளை உங்கள் கைகளில் ஒப்படைப்போம். அவர்களோடும் அவர்களின் தெய்வங்களோடும் நீ உடன் பட வேண்டாம். அவர்கள் உன்னை எமக்கு எதிராகப் பழிசெய்யும்படி தூண்டாவண்ணம், அவர்கள் உன் நாட்டிலேயே குடியிருக்க வேண்டாம்” (யாத் 23: 27-33)

எனச் சொல்லி சீயோனிய மதவாட்சி (Zionist Theocracy) நெறியை உண்டாக்கினார். இது போன்ற மதச்சார்பு அரசையும் ஆட்சியையும் நிறுவுவது என்னும் மோயிசனின் ஒரினத் தேசியவெறிக் கொள்கையில் உடன்பாடு இல்லையெனினும், யூதர்களின் தேசிய இன ஒர்மையே மோயிசனின் வழியாக வெளிப்படுகின்ற இறையியலின் கருவும் அச்சாணியுமாக இருப்பது ஒரு கண்கூடான உண்மை என்பதைக் கோடிட்டுக்காட்ட விழைகின்றேன்.

மோயிசனின் ஆண்டவர் சீனாய் மலையில் மோயிசனைப் பார்த்து,

“உன்னை ஒரு பெரிய இனத்துக்குத் தலைவனாக் குவோம்...” (யாத் 32:10)

என்பது, இசுராயேலருக்கு ஒரு புதிய தேசியத் தலைவனாக மோயீசன் உருவாகி வந்ததையே சுட்டுகின்றது. இவ்வாறு கைப்பற்றிய கானான் நாடு முழுவதையும் மோயீசனும் அவனுடைய வழித்தோன்றல்களும் என்றென்றும் உரிமையாகக் கொள்ளும்படி செய்தருள்வதாக ஆண்டவர் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோருக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளியதையும் (யாத் 32:13) இங்கு நினைவுகூர்வது நல்லது.

தாம் இசுராயேல் மக்களுக்குக் கொடுக்கவிருந்த கானான் நாட்டைச் சுற்றிப்பார்க்கத் தம்முடைய ஒற்றர்களை அனுப்பிவைக்குமாறு மோயீசனை ஆண்டவர் பணித்தார். அவ்வாறே மோயீசன் ஒற்றர்களை விடுத்தான். அவர்கள் கானான் தேயத்துக் கொடி முந்திரிக் குலைகளையும் மாதுளம் பழங்களையும் சீமை அத்திப் பழங்களையும் கொண்டு வந்து மோயீசனிடம் கொடுக்க, அவன் அவற்றையெல்லாம் தம் இனத்தாருக்குக் காட்டி மகிழ்ந்த நிகழ்ச்சி (எண்ணாகமம் 13:22-27), தன்னுடைய தாயகம் எனக் கருதிய நாட்டின்மீது அவன் கொண்டிருந்த தீராக் காதலையே காட்டுகின்றது.

அரசுகளை

வீழ்த்திய ஆயர்கள்

மோயீசனின் தலைமையிலான இசுராயேலரோ அரை நாடோடி ஆயர்குடியினர். ஆனால் அவர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்ளப் பார்த்த கானான் நாட்டிலோ அரண்கள் சூழ்ந்த பெரிய நகரங்கள் இருந்தன. படைவலிமை மிக்கவர்களாக அந் நாட்டின் ஏனாக்கிய இனத்தார் இருந்தனர். அமலேக்கியர் அந் நாட்டின் தென்பகுதியிலும், ஏத்தையர், எபுசேயர், அமோறையர் அதன் மலைப்பகுதிகளிலும், கானானையர் அதன் கடலோரப்

குணா

பகுதிகளிலும் யோர்தான் ஆற்றங்கரையிலும் குடியிருந்தனர். தாழ்ந்த பண்பாடுடைய நாடோடி ஆயர்களான இசுராயேலர், தம்முடைய பண்பாட்டைவிட உயர்ந்த நகர்ப்புறப் பண்பாட்டினைக் கொண்டிருந்த வேற்று இனத்தாரை வீழ்த்தி, அவர்களுடைய நகர்ப்புற நாகரி கத்தைத் தம்வயமாக்கிக்கொள்ளத் துணிந்த கதையே மோயீசனின் கதை. இசுராயேலர் கானான் நாட்டை எளிதில் பிடித்துத் தம்வயமாக்கிக்கொள்ள இயலாதென ஒற்றர்கள் மோயீசனிடம் உரைத்தனர் (எண் 13:28-34). அதைக் கேட்டு, மோயீசன் சொல்வதைப் போன்று தமக்கென ஒரு தாயகத்தை வென்றெடுக்க முடியாதே எனச் சொல்லி இசுராயேலர்கள் பெரிதாய்ப் புலம்பத் தொடங்கினர். முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தால் மோயீசனின் பேச்சைக் கேட்டு எகிப்து நாட்டைவிட்டு வந்திருக்க மாட்டோமே யெனச் சொல்லிக் கூச்சலிடத் தொடங்கினர். தம்முடைய இனத்துக்கென ஒரு தாய் நாட்டைப் பெற முடியும் என்னும் தன்னம்பிக்கையே இல்லாது கிடந்த இசுராயேல் மக்களைப் பார்த்து ஆண்டவர் வெகுண்டார். அவ்வாறு நினைப்பவர்களுடைய பிணங்களோ பாலைநிலத்தில் கிடக்கும்; அவர்களின் பிள்ளைகளோ நாற்பது ஆண்டுகள் நாடற்ற ஏதிவி களாய்ப் பாலைவனத்திலேயே அலைந்து திரிவரெனச் சாவம் இட்டார் (எண் 14:26-35).

மீண்டும்

அடிமைகளாயினர்

பாபிலோனியரிடம் அடிமைப்பட்ட பின்னர், இசுராயேலர் தங்களின் தன்னுரிமையையும் இறையாண்மையையும் இழந்தனர். அசீரியர்கள் அடுத்தடுத்து வந்து சமாரியாவையும் யூதாவையும் பிடித்தனர். அங்கிருந்த

படிப்பகம்

இசுராயேல் மக்களைச் சிறைப்பிடித்து அவர்களை அசீரியாவிற்குக் கொண்டுபோய் அடிமைகளாக வைத்தனர் (2 அரசராகமம் 17:6/23). மாறாக, சமாரியாவில் பாபிலோனியரைக் கொண்டுவந்து குடியமர்த்தினர். பின்னர், பாபிலோனிய அரசன் நபுக்கொதொனோசார் (நெபுகோத்தேநேச்சார்) எருசலேமின்மீது முற்றுக்கையிட்டு அதைப் பிடித்தான். யூதாவின் அரசன் அவனிடம் அடிபணிந்தான். அந்தப் பாபிலோனிய அரசன்,

“எருசலேம் நகர மக்கள் அனைவரையும், நகரப் பெருமக்கள், ஆற்றல் வாய்ந்த பதினாயிரம் படை வீரர்கள், சிற்பக் கலைஞர், கொல்லர் ஆகியோரையும் சிறைப்பிடித்து, பாபிலோன் நகருக்குக் கொண்டு சென்றான். நாட்டிலுள்ள ஏழை மக்களை மட்டும் தத்தம் ஊர்களில் விட்டுச்சென்றான்” (2 அரசர் 24:14).

நபுக்கொதொனோசார் பின்னர் எருசலேம் நகருக்குத் தீ மூட்டினான் (2 அரசர் 25:8-10).

பின்னர் பாபிலோனின்மீது படையெடுத்த பாரசீக மன்னனான சீருச என்பான் பாபிலோனில் அடிமைகளாகக் கிடந்த யூதர்கள் தம் தாயகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல இசைந்தான் (எசுராகமம் 1:1-3). இது கி. மு. 538ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது.

பாபிலோனிய அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீண்டு, தாயகம் திரும்பிய இசுராயேலர்கள், தம்முடைய நாடு கிடந்த நிலையைக் கண்டு பெருந்துயரமுற்றனர். எருசலேமின் மதில்களெல்லாம் மிகவும் பாழடைந்து போயுள்ளதையும் அதன் நகர வாயில்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட நிலையிலேயே கிடப்பதையும்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட நெகமியா, உட்கார்ந்து ஓவெனப் புலம்பத் தொடங்கினான். செய்தி அறிந்த இசுராயேலர்கள் பல நாள் துயரம்கொண்டாடி, நோன்பிருந்து, ஆபிரகாமின்

குணா

கடவுளிடம் மன்றாடினர். நாடு கிடந்த நிலையில் பன்னூறு கற்களுக்கு அப்பாலிருந்தும், அம் மக்கள் அவ்வளவு மன உலைச்சலுக்கு உள்ளானதென்பது, அவர்களிடம் ஆழ வேரூன்றிக் கிடந்த தேசிய இன ஒர்மையை யே காட்டுகின்றது.

விடுதலை

வீராங்கனைகள்

பின்னர் நாடு மீண்ட நெகெமியா, எருசலேமின் கோட்டை மதிவைத் திருத்திக் கட்டத் தொடங்கினான். அப்போது மக்களில் பாதிப் பேர், வானம், வேலும் ஏந்தியவர்களாய்க் காவல் நின்றனர். இசராயேலரின் மீள்கட்டுமானப் பணியில் படையும் படைக்கலங்களும் வகித்த பங்கையே இது காட்டுகின்றது.

நபுக்கோதொனோசாரின் படைத்தலைவனாகிய ஒலொபெர்னெசு என்பவன் யூதர்களுக்குச் சொந்தமான பெத்தூலியா நகரை முற்றுகையிட்டபோது, அவன் தலையைக் கொய்து அவனுடைய படைகளின் தாக்குதல்களிலிருந்து யூத மக்களைக் காத்து விடுவித்த யூதிக் (யூதிக்காகமம் 13) என்னும் வீரத்திருமகளின் கதை, இன்று ஈழத்தில் பெண்களும் துழுக்கி ஏந்திக் களம் புகுந்து வீர வரலாற்றைப் படைத்து வருவதை நினைவு படுத்தவில்லையா?

தாம் யூதக் குடியினர் என்பதை எசுத்தர் அரசி நெடுநாள் மறைத்துவைத்திருந்து, பின்னர் அசுவேருசு என்னும் அரசனின் அன்பைப் பெற்று, யூதர்களின் பகைவரை ஒழித்ததும் அவ்வழியிலானது. இசரேயலரின் தேசிய எழுச்சியில் பெண்களாற்றிய பங்கையே அவையாவும் காட்டுகின்றன.

படிப்பகம்

யூதரின் விண்ணரசு

பாரசீகரின் ஆட்சி ஒழிந்து, பாலத்தீனத்தில் கிரேக்கரின் வந்தேறி ஆட்சி அமைந்தது. பாலத்தீனம் சிரியாவோடு இணைக்கப்பட, மா அலெக்சாந்தரின் படைத்தலைவனான செலேயுக்கேயசு வழியினரின் ஆட்சி ஏற்பட்டது. இதனை அடுத்து யூதர்கள் உரோமர் வல்லரசுக்கு அடிமைப்பட்டனர்.

இயேசு கிறித்து பிறந்தபோது கீழ்த்திசை அறிவர்கள் பாலத்தீனத்திற்கு வந்து, “யூதர்களின் அரசர் பிறந்திருக்கின்றாரே, அவர் எங்கே?” (மத்தேயு 2:1-2) எனக்கேட்டுத் தேடிய செய்தியில், இயேசுவை அவர்கள் யூதர் இனம் என்னும் ஒரு தனித் தேசிய இனத்தின் அரசராகவே கருதிவந்த நிலையைக் காண்கின்றோம்.

இயேசுவின் காலம், யூதர்கள் உரோமானிய வல்லரசுக்கு அடிமைப்பட்டுவிட்ட காலம். ஆயினும், இசுராயேலிய மக்களின் தேசிய ஓர்மை, உரோமப் பேரரசுக்குப் பெரிய அச்சுறுத்தலாகவே இருந்துவந்தது. அதனாலேயே இயேசுவின் பிறப்பைப் பற்றிக் செவியுற்ற ஏரோது மன்னன் பெரிதும் கலக்கமுற்றான்.

‘யூதா நாட்டுப் பெத்லெகேமே! யூதாவின் நகரங்களிலே நீ சிறியதே அல்ல. ஏனெனில், என் மக்கள் இசுராயேலை மேய்க்க வேண்டிய தலைவர் உன்னிடமிருந்தே தோன்றுவார்’ (மத் 2:5-6)

என இறைவாக்கினர் எழுதியுள்ளதை அறிந்திருந்ததே ஏரோது மன்னன் அவ்வாறு கலங்கியதற்குக் காரணம். இயேசுவின் பிறப்பைப் பற்றிய செய்தியை அவன் யூதத்தேசிய இன விடுதலை இயக்கம் மீண்டும் துளிர்ப்பதற்கான குறிப்பாகவே கருதினான். இதனாலேயே சூசை மரியாளையும் குழந்தையாகிய இயேசுவையும் தூக்கிக் கொண்டு எகிப்திற்கு ஓடவேண்டிவந்தது.

குணா

ஏரோது மன்னன் இறக்கின்ற வரையில் இயேசு அங்கேயே இருந்தார் (மத் 2:15). ஏரோது இறந்த பின்னர், ஆண்டவரின் தூதர் எகிப்திலிருந்த சூசையின் கனவில் தோன்றி,

‘எழுந்து, உன் பிள்ளையையும் தாயையும் கூட்டிக் கொண்டு இசுராயேல் நாட்டுக்குச் செல்லும்...’ (மத் 2:19-20)

எனப் பணித்ததாக விவிலியம் கூறுகின்றது.

இசுராயேலரின் தூய தேசியம் இயேசுவிடம் ‘விண்ணரசு’ என்னும் அகமைக் கோட்பாடாக விரிவடையும் நிலையில் இருந்ததெனினும், அதன் புறமை வெளியீடாக இருப்பது யூத இனத்தின் தேசிய இன விடுதலையே என்பதை மறைப்பது எளிதன்று.

‘கிழக்கிலும் மேற்கிலுமிருந்து பலர் வந்து, விண்ணரசில் ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோருடன் விருந்துண்ண அமர்வார்கள்...’ (மத் 8:11)

என இயேசுவே சொன்னதாகச் சொல்வது அதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

இயேசு தம் பன்னிரு மாணாக்கருக்கும் புகட்டிய தென்ன?

‘புறவினத்தாருடைய நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டாம். சமாரியருடைய ஊரில் நுழைய வேண்டாம். சிதறிப்போன இசுராயேல் குலத்து ஆடுகளிடமே செல்லுங்கள். சென்று, விண்ணரசு நெருங்கியுள்ளது என்று அறிவியுங்கள்...’ (மத் 10:5-7)

என்பது அவர்தம் அறிவுரை. சிதறிச் சிதைந்து போன யூத மக்களின் இனவொற்றுமையையும் விடுதலையையும் பற்றியதாக அவரது ‘விண்ணரசு’ இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

முதலில்

இன மீட்பரே!

பெரியவராகிவிட்ட இயேசுவின் காலத்தில், கவிவியாவை ஆண்டுவந்த உரோமானிய ஆளுநரின் பெயர் ஏரோது. இவனை ஆங்கிலத்தில் Tetrarch என்றனர். அதற்குக் 'கால் அரையன்' என்று பொருள். உரோமப் பேரரசை நான்கு ஆட்சி மண்டலங்களாகப் (காலகங்களாகப்) பிரித்து ஆண்டதனால் வந்த ஆளுநர் பதவியே 'கால் அரையன்' என்னும் பதவி.

இயேசு தன்னை **மீட்பர்** (மெசியா) என வெளிப்படுத்திக் கொண்டார் (மத் 16:15-17). இசுராயேலரின் இன விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தாமே தலைவன் என்று சொன்னதாகவே அது பொருள்படும். ஆயினும் உரோம அரசின் இன அடக்குமுறையைக் கருதி, தாமே மீட்பர் என்பதை யாருக்கும் சொல்லாமல் கழுக்கமாக வைத்துக் கொள்ளுமாறு இயேசு தன்னுடைய மாணாக்கருக்கு ஆணையிட்டார் (மத் 16:20).

தன்னுடன் தம்முடைய இன விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுக்க விரும்புகின்றவர்களெல்லாம் உயிரையும் துரும்பெனக் கருதி முன்வர வேண்டுமென்பது இயேசுவின் கட்டளை.

'என்னைப் பின்பற்ற விரும்புகிறவன், தன்னையே துறந்து, தன் (சொந்த) மறிப்பை (சிலுவையை)ச் சுமந்துகொண்டு என்னைப் பின்தொடரட்டும். ஏனெனில், தனது உயிரைக் காத்துக்கொள்ள விரும்புகிறவன் அதை இழந்துவிடுவான். என் பொருட்டுத் தன் உயிரை இழப்பவனோ அதைக் கண்டடைவான்' (மத் 16:24-25)

என்னும் இயேசுனுடைய கூற்றின் வாயிலாக அது புலப்படுகின்றது.

குணா

பேதுரு இயேசுவை நோக்கி,

‘இதோ! நாங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு உம்மைப் பின் பற்றி வருகிறோமே, எங்களுக்கு என்ன கிடைக்கும்?’

எனக் கேட்டபோது, அவர்,

‘உறுதியாய் உங்களுக்குச் சொல்கின்றேன்: உலகம் புத்துயிர் பெறும் நாளில் மனுமகன் தனது மாட்சி மிக்க அரியணையில் வீற்றிருக்கையில், என்னைப் பின்பற்றி வந்த நீங்களும் இசுராயேலின் பன்னிரு குலங்களுக்கும் நடுவராகப் பன்னிரு அரியணைகளில் வீற்றிருப்பீர்கள்’ (மத் 19:28)

எனச் சொல்வதன் புறமை உள்ளடக்கம் இசுராயேலிய தேசிய இன விடுதலையே என்பதைக் காட்டுகின்றது.

உரோமானிய ஆளவந்தாரை இயேசு ‘புறவினத்தார்’ என்றே குறிப்பிட்டார். எருசலேமுக்குப் புறப் படுகையில் அவர்,

‘இதோ! யெருசலேமுக்குப் போகிறோம். மனுமகன் தலைமைக் குருக்களிடமும் மறைநூல் அறிஞரிடமும் ஒப்படைக்கப்படுவார். அவர்கள் அவரைக் கொல்லத் தீர்ப்பளித்து, அவரை எள்ளி நகையாடவும் சாட்டையால் அடிக்கவும் மறிப்பில் (சிலுவையில்) அறையவும் புறவினத்தாரிடம் ஒப்படைப்பர். அவரோ மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுவார்’ (மத் 20:18-19)

என்று சொல்லியது அதை மெய்ப்பிக்கும். உரோமானிய வல்லரசு எதிர்ப்பே அதன் உள்ளீடாகும்.

இயேசுவின் இறுதித் திருவிருந்து (நல்லருள்) யூதரின் தேசியத் திருவிழாவான பாசக்காப் புளியா அப்பத் திருவிழாவின் முதல் நாளன்றே நடந்ததையும் (மத் 26:17-19) இங்குச் சுட்டலாகும்.

உலகளாவிய நெறியானது

திபேரியு செசார் (Tiberius Caesar) உரோமானிய வல்லரசின் பேரரசராயிருந்த காலத்தில், இயேசுவைத் தளைப்படுத்திப் பொந்தி பிலாத்துவின் முன்னர்க் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர். அப்போது, மூப்பர் அவையினரும் தலைமைக் குருக்களும் மறைநூல் அறிஞரும்,

‘இவன் நம் மக்களிடேயே குழப்பம் விளைவிக்கின்றான். செசாருக்கு (Caesar) வரிசெலுத்தக் கூடா தென்கிறான். நானே மீட்பனாகிய அரசர் என்று சொல்லிக் கொள்கின்றான்...’ (லூக்கா 23:2)

என்று இயேசுவின்மீது குற்றம் சாட்டினர்.

இயேசுவின் தேசிய விடுதலை நெறி, உரோம வல்லரசு எதிர்ப்பு நிலையினதாய் இருந்துவந்ததையே அது காட்டுகின்றது.

ஏசு மறிப்பில் (சிலுவையில்) அறையப்பட்ட பின்னர், அவரது தலைக்கு மேலே அவர்மீதான குற்ற அறிக்கையை வைத்தனர். அதில் ‘இவன் யூதரின் அரசன் இயேசு’ என்றே எழுதப்பட்டிருந்தது (மத் 27:37). மறிப்பில் அறையப்பட்ட இயேசுவைத் தலைமைக் குருக்களும் மறைநூல் அறிஞரும் மூப்பரும் ‘இவன் இசுராயேவின் அரசனாம்!’ என்று சொல்லி எள்ளி நகையாடினர்.

இயேசு மூன்றாம் நாள் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்த பின்னர் தம்முடைய சீடர்களுக்கு,

‘நீங்கள் போய் எல்லா இனத்தாரையும் மாணாக்கர் ஆக்குங்கள்!’ (மத் 28:19)

எனச் சொன்ன பிறகே, அவருடைய நெறி இசுராயேவ் தேசிய இன நலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகநேயமாக வெளிப்படக் காண்கின்றோம்.

குணா

மதம் வேறாயினும்

இனம் ஒன்றன்றோ?

மூலக்கிறித்துவத்தின் தேசிய விடுதலை இறையியலைத் தமிழர் வாழ்வியலோடு பொருத்திப் பார்ப்பது தமிழ்க் கிறித்துவர்களின் சமய நிலையை நன்கு வலுப்படுத்தும். மதத்தால் கிறித்துவராயினும், தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டு, தமிழ்ப் பண்பாட்டில் வளர்ந்தவராய், தமிழினத்தைச் சேர்ந்தவராய் அவர்கள் இருப்பதனால், இது பற்றிய தேடல் அவர்களுக்கு இன்றியமையாதது.

தமிழ் மரபோடும் சூழலோடும் வாழ்க்கைத் திணைகளோடும் ஒன்றுவதற்கும் நிலைப்பதற்கும் ஏற்ற நல்ல வாய்ப்பை நல்க வல்லதே தேசிய விடுதலை இறையியல்.

கிறித்துவத்தைத் தமிழ்மயமாக்குவது தமிழ்க் கிறித்துவர்களுக்கும் திருச்சுவைகளுக்கும் நல்லது. ஒரு நல்ல கிறித்துவன் முதலில் ஒரு நல்ல தமிழனாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப் புகட்டுவதே தேசிய விடுதலை இறையியல்.

தமிழகச் சூழலில் கிறித்துவத்தின் தேசிய விடுதலை இறையியலுக்கு வடிகால் வடிக்க வேண்டுமாயின், தமிழகத்திலான இன்றைய அரசியல்-பொருளியல் மெய்மைகளைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஆங்கிலேயருக்கு முன்னால் இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதும் ஒரே அரசின்கீழ் ஒரே கொடியின் கீழ் ஆளப்பட்டுவந்த ஒரே நாடாக இருக்கவில்லை. குறிப்பாக, தமிழகம் அவ்வாறு ஆளப்படவேயில்லை. வேங்கடம் முதல் குமரி வரை என்றிருந்த தமிழகத் தின்மீது யாதொரு ஆரியப் படையெடுப்பும் நிகழ்ந்ததில்லை. மாலிக்காப்பூரின் படையெடுப்புக்கு முன்னால்

யாதொரு வடவரும் படையெடுத்துவந்து வன்படை வழியில் தமிழ்நிலத்தை வென்றதுமில்லை. ஆனால், தமிழகமும் தமிழரினமும் கெட்டதும் குன்றியதும் 'திராவிடப்' படையெடுப்புக் காலையே என்பது வரலாறு.

ஆண்ட இனமன்றோ?

தொன்றுதொட்டுத் தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியப் பேரரசுகள் தனியாட்சி நடத்தின. கி. பி. பதினோராம் நூற்றாண்டளவில், இடைக்காலச் சோழர் பேரரசு, இன்றைய அமெரிக்க வல்லரசைப் போல பெரிய கடற்படையைக் கொண்டதோர் உலகளாவிய மீப்பேரரசாக (Superpower) விளங்கிவந்துள்ளது. உலகாண்ட இனமென்னும் பெயரும் சிறப்பும் தமிழரினத்திற்குண்டு. ஆயினும், வென்ற அயற்புலங்களைப் பிறர் போல் பிடித்தாளாமல், வெறும் கப்பத்தை மட்டுமே பெற்று மீண்டதே அவர்தம் குறையாகியது.

அதனை மனத்திற்கொண்டே பாவேந்தர்,

“தமிழனுக் குலகம் நடுங்கியதுண்டு — அங்குத் தன்னாட்சி நிறுவிட எண்ணியதுண்டா?”³

எனப் பாடிக் குமுறுவார்.

தமிழருக்கெனத் தனி வரலாற்றுப் பண்பாட்டு மரபுகளும் உண்டு. புதிய பார்ப்பனியமான இன்றைய இந்துமதப் பண்பாட்டுக்குப் புறம்பான பண்பாடே தமிழ்ப் பண்பாடு. பார்ப்பனிய மறைகள், இராமாயணம், மாபாரதம் போன்ற கதை இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைத் தழுவிய ஆரியப் பார்ப்பனியத்தின் சமய இலக்கியங்களையும் விஞ்சும் சமயஞ்சாராக் கழக (சங்க) இலக்கியங்களும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களும், திருக்குறள் என்னும் உலகம் போற்றும் பொதுமறையும் தமிழர்க்கு உண்டு.

குணா

இவை யாவும் தமிழரின் ஆழ்ந்த அறிவு மரபைக் காட்ட வல்லன. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் கண்ட இறைப்பற்று (பத்தி) இயக்கம் தோன்றிய இடம் தமிழக மேயாகும். தமிழ் மண்ணிலேயே சூல்கொண்டு தமிழ்ச் சூழலிலேயே களமாடிய சமயப் பண்பாட்டு வரலாறும் தமிழர்க்கு உண்டு. உருவ வழிபாட்டை எதிர்த்து அக வழிபாட்டை (Mysticism) வடித்து, ஒரு குழுகக் கலகத் திற்குத் தொட்டிலிட்ட சித்தர் மரபும் அவர்க்கு உண்டு.

வரலாற்றில் தனிப்பெரும் இனமாகத் தனித்து நிற்கின்ற தமிழினத்தை ஆங்கிலேய வந்தேறிகள், தாங்கள் உருவாக்கிய இந்திய அரசு என்னும் பன்னாட்டின அரசிற்குள் வலிய அடக்கினர். இருந்தும், அவர் வழிவந்திட்ட பார்ப்பன-பணியா ஆண்டைகளாலும் தமிழரினத்தை முழுமையாக இந்தி(ய)மயமாக்கிவிட முடியாது. தமிழகத்தின் தனித்தன்மையையும் இன உளத்தியலையும் பற்றி அறிந்தவர்களுக்கு இது நன்றாகவே தெரியும்.

குதிரை முட்டை

வெவ்வேறு மொழிகளுக்கும் வெவ்வேறு தேசிய இனங்களுக்கும் தொல்குடிகளுக்கும் பண்பாடுகளுக்கும் இடையிலான ஆழமான வேற்றுமைகளை எல்லாம் வெறுங்கையால் மறைத்துக் கொண்டு இந்து மதத்தைக் கற்பித்த ஆங்கிலேயர்கள், அதைத் தழுவின, இல்லாத இந்தி(ய)த் தேசிய இனத்தை உருவாக்கினர். 'இந்துக்களின் நாடு' என்னும் பொருள்பட 'இந்துசுத்தானம்' என்னும் ஆட்சிப் பரப்பை உருவாக்கினர்.

மாக்க முல்லர், மானியர் வில்லியம்சு போன்ற ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் சிலர் சங்கத (சமற்கிருத) சமய

இலக்கியங்களைத் தழுவி உருவாக்கிய இந்துக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே அந்த இந்துசுத்தானக் கோட்பாடு கட்டப்பட்டது. பின்னர், கர்னல் எச். எக். ஆல்காட், பிளாவாட்க்கி அம்மையார் போன்ற அமெரிக்கர் வந்து, ஆரியக் கொள்கைக்குக் கடைவிரித்துப் பெரியதாய்க் கழைக்கூத்தாடினர்.

மொத்தத்தில், இந்துக் கொள்கை யென்பது புதிய பார்ப்பனியமே அன்றி வேறில்லை.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் மாறுபட்ட பல்வேறு தேசிய இனங்கள் இருக்கின்ற கண்கூடான உண்மையைப் புறக்கணித்துவிட்டு, அதிலடங்கிய மக்களை இந்து, முசுலிம், கிருத்துவர், பார்சி, சீக்கியர், பவுத்தர், சைனர் என மதவழியில் செயற்கையாகப் பிரித்துவைத்த ஆங்கிலேய ஆண்டைகளின் குளறுபடி எவ்வளவு காலம் நிலைக்கு மென்பது ஒரு பெரிய கேள்வியாகவே இருக்கின்றது. ஆங்கிலேயர் பிடித்தாண்ட நாடுகளிலெல்லாம் இதே கூத்துத்தான்!

பொல்லாத பட்டம்

தமிழர் ஒரு தனித் தேசிய இனம் என்னும் இயல்பான உணர்ச்சியைப் பொல்லா இந்து-இந்திய)க் கோட்பாடு அழிக்கப் பார்க்கின்றது. தன்னை ஒரு 'சனாதன இந்து' எனச் சொல்லிக்கொண்ட மோகனதாசு கரம்சந்த் காந்தி நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தால், இந்துக் கொள்கை என்றோ கொலுவேறியிருக்கும். ஆனால் இந்திய) ஆண்டைகளில் ஆங்கிலேயரின் தாராளவிய (Liberal) மரபில் வளர்ந்தவரான சுவகர்லால், அம்பேத்கர் போன்றவர்கள் இந்திய) அரசுச்சட்டத்தை ஆக்குவதில் ஆற்றிய பங்கே 'இந்தியா இன்னும் ஓர் இந்துவெறி அரசாகக் கோலம் பெறாமெக்குக் காரணம்.

குணா

ஆனால், ஆங்கிலேயர் வித்திட்ட இந்துக் கொள்கை இன்று ஒரு நச்சுமரமாய்ப் பூதமென வடிவெடுத்து, ஆர். எசு. எசு., உலக இந்துக் கழகம் (விசுவ இந்துப் பரிசத்), பாரதிய மக்கள் (சனதா) கட்சி போன்ற வடிவங்களில் தலைகால் தெரியாமல் ஊழிக்கூத்து ஆடத் தொடங்கி விட்ட நிலையில், ஓர் உண்மையான இந்து-‘இந்தி’யா தோன்றுகின்ற காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

இப் பேரிடரைத் தமிழ்க் கிறித்துவர்கள் எதிர் கொள்ளக் கிறித்துவத்தின் தேசிய விடுதலை இறையியல் நல்வழி காட்டுமென்பது என் பணிவான கருத்து.

தமிழ்த் தேசிய ஓர்மையே இந்து வெறியாட்டுக்கு ஒரு நல்ல முறிப்பு. தமிழர் தமிழரேயன்றி, ‘திரா விட’ரோ ‘இந்துக்’களோ ‘இந்தி’யரோ ஆகமாட்டார். இந்தி-இந்து வல்லரசுக் கொள்கையை நன்கு ஆய்ந்து பார்த்தால், ‘இந்து’ வென்பவரோ இந்திமொழியைப் பேசுபவரோ மட்டுமே ‘இந்து’ என்று ஆவார். இந் நிலையில், ‘தமிழர்கள் இந்துக்கள் அல்லர்’ என்னும் மெய்ம்மையை உன்னிப் பார்க்க வேண்டும்.

நாடா அல்லது கேடா?

தமிழ் தமிழகம் தமிழியம் என்ற நிலையில் தமிழ் கத்தைப் பார்க்கையில், ஆரியப் பார்ப்பனியமும் அதனுடைய அரசியல் கட்டுமானமாகிய இந்தி-இந்து வல்லரசும் - சங்கதத்தின் போலியாகிய இந்தி மொழியைத் தமிழர்களின்மீது திணித்து - தமிழையும் தமிழின நலன்களையும் அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிற்பது நன்கு விளங்கும்.

தமிழரின் மண்ணூரிமை என்று பார்த்தால், தமிழ் நிலத்தில் மாற்றார் மெல்ல மெல்ல வந்தேறி, மடி

பறித்துக் கொண்டு, அத் தமிழரினத்தைத் தம்முடைய எஞ்சிய தாயகத்திலேயே ஓர் ஏதிலி இனமாகவும் கூலிக் கார இனமாகவும் கெட்டழித்து வருகின்ற கொடுமை நன்கு தென்படும். தெலுங்கர், கன்னடர், மலையாளி கள் போன்ற 'திராவிட'ரும், மார்வாடிகள், குசராத்தியர் போன்ற வடவருமாகிய வந்தேறி இனத்தவரிடம் தமிழ் ரினம் தம்முடைய மண்ணூரிமையையே இழந்துவரும் உண்மை புலப்படும்.

தமிழகத்தின் வளங்களும் பொருளியலும் கூட அவ் வாறே தமிழரல்லாதோரின் கொடும்பிடிகளில் சிக் குண்டு கிடக்கின்றன. மார்வாடிகள், குசராத்தியர்கள், தெலுங்கர்கள் போன்றோரே கொற்றம் புரிகின்றனர்.

தமிழகத்தின் அரசியலோ உதிரிமயமாகி (lumpenised), சாராய மன்னர்கள், பெரிய கடத்தல் பேர்வழிகள், வணிகச் சூதாடிகள், காதையர்கள், குற்றவாளிகள், ஊழல் அரசியலார் போன்ற உதிரி முதலாளிகளால் (lumpen bourgeoisie) நன்கு ஆட்டிப்படைக்கப்பட்டு வரு கின்றது. உதிரிப் பாட்டாளியத் தினவுகளுக்கேற்ற திரைப்படப் பண்பாடே தமிழர் பண்பாடு எனப் பிறர் தூற்றும் அளவுக்கு ஒரு பெரிய சீரழிவை நோக்கிச் சரிந்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

நம் வழி அன்று

விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டில் வருகின்ற புற வினத்து மக்களைப் பற்றிய இறைவாக்குகள் சொல்லும் அளவுக்குத் தமிழ்க் கிறித்துவர்கள் செல்ல வேண்டாம்.

“நம்முடைய நாட்டில் அசீரியனை அழிப்போம்! நம் மலைகளின்மேல் அவனைக் காலால் மிதிப் போம்!” (இசையாக ஆகமம் 14:25)

குணா

என்றோ,

“ஆனால் உன் இனத்தைப் பசியால் மடியச் செய்
வோம்;
உன் வழியினரில் எஞ்சியோரை அழிப்போம்!
வாய்விட்டுப் புலம்பியழு! நகரமே கதறியழு!
பிலித்தேயா நாடே நடுநடுங்கு!” (இசையாக 14:
30-31)

என்றோ சூளுரைக்கும் மீத்தீவிரத் தேசியவெறிக் கொள்
கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும் சொல்ல
வில்லை.

“ஆமோறையனையும் கானானையும் ஏத்தையனை
யும் பெரேசையனையும் ஏவையனையும் யெபுசேய
னையும் உனக்கு முன்னால் இதோ நாம் துரத்தி
விடுவோம். நீ அந் நாட்டுக் குடிகளுடன் ஒருக்
காலும் உறவு வைத்துக் கொள்ளாதே! அப்படி
வைத்துக் கொண்டால், அஃது உனக்குக் கேடாய்
முடியும். எச்சரிக்கை!” (யாத் 34:11-12)

என ஆண்டவர் மோயீசனுக்குச் சொல்லிய வகையில்,
தமிழ்த் தேசியம் இன்னொருவரின் நாட்டைப் பிடிக்கும்
இனவெறிக் கொள்கையாக இருக்க வேண்டியதில்லை.

“...நாம் அயலாரையெல்லாம் உன் முன்னாலிருந்து
துரத்திவிட்டு உன் எல்லைகளை விரிவுபடுத்திய
பின்னர், ஆண்டில் மும்முறை நீ ஆண்டவராகிய
கடவுளின் திருவிடத்திற்கு வந்து நின்றால், உன்
னுடைய நாட்டைக் கைப்பற்ற யாரும் துணிய
மாட்டார்கள்” (யாத் 34:24)

என்னும் நிலையினதாகவும் தமிழ்த் தேசிய ஓர்மை
இருக்க வேண்டியதில்லை.

கானானியர் போன்ற பிறத்தியாரை வழிவழிவந்த
அவர்களின் சொந்தத் தாயகத்திலிருந்து விரட்டிவிட்டு,
இசுராயேலரின் நாட்டை அங்கு அமைப்பதென்னும்

சீயோனிய நாட்டத்திற்கு நேர்மாறாக, தமிழர்களுக்கென வழிவழியாக வந்த ஒரு தாயகம் உண்டு. அத்தகைய தமிழரின் தாயகத்தின் மண்ணுரிமையை வேற்று இனத்தார் மெல்ல மெல்ல வந்தேறிப் பறித்துச் செல்லும் சூழலில், மோயீசனுக்கு இசுராயேலரின் ஆண்டவர் காட்டிய தேசிய இன ஓர்மையைவிட ஞாயமான ஓர் ஓர்மையை அதே ஆண்டவர் தமிழரில் கிறித்துவருக்குக் காட்டவில்லை என்பது கிறித்துவத்தின் மூலக்கொள்கையான தேசிய விடுதலை நெறியைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளாமையே காட்டுமன்றோ?

ஆற்றுப்படுத்த மாட்டீரோ?

இத்தனைக்கும், தமிழரின் தாயகமோ கானான் தேயத்தைப் போன்று பாலைநிலம் அன்று. தமிழகம் வளம் நிறைந்த நாடு. செந்நெல்லும் கன்னலும் விளையும் அழகுத் திருநாடு. மழைவளம் தேக்கி, ஏரிக்குளம் புரந்து, உழுதாலோ உழுவித்தாலோ தன்னிறைவுடன் நெஞ் சுயர்த்தி வாழவைக்கவல்ல நாடு.

இத்தகைய நாடு இன்று இந்தி-இந்து வல்லரசுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பது போக, அயலாரின் அரவமில்லாப் படையெடுப்புகளினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டும் வருகின்றது. தமிழர்கள் தங்களின் வழிவழிவந்த தாயகத்தையே இழந்து, சொந்த மண்ணிலேயே ஏதிவிசுளாகவும் அடிமைகளாகவும் ஏனோதானாக்களாகவும் கெட்டுக் கிடக்கின்றனர்; என்புதோல் போர்த்த வெறும் பிண்டங்களாக வாழ்ந்துவருகின்றனர்.

இந் நிலையில், தேசிய விடுதலை இறையியல், கிறித்துவத் தமிழர்களை ஆற்றுப்படுத்த வேண்டாமா?

“உங்களை எகிப்தியருடைய கைகளிலிருந்தும்

குணா

பாரவோனுடைய கொடுங்கோலிலிருந்தும் தப்பு வித்து, எகிப்தியச் சிறையினின்று தம் மக்களை விடுவித்த ஆண்டவர் வாழ்த்தப்படக் கடவாராக!" (யாத் 18:10)

என மோயீசனின் மாமனான யெத்திரோ சொன்னதைப் போல, தமிழினத்தைத் தமிழ்க் கிறித்துவர்கள் மனமாரப் போற்றி வாழ்த்துகின்ற நாள் எந்நாளோ? தமிழ் மண்ணுடனும் வாழ்வுடனும் அவர்கள் ஒன்றிடும் நாள் எந்நாளோ?

ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும்

எருசலேமை ஆண்டுவந்த யோசியா என்னும் அரசன் இசுராயேலரின் மதநெறியை மீட்டானென அரசராகமத்தின் இரண்டாம் பொத்தகம் சொல்கின்றது. அந்த இசுராயேலிய அரசன்,

“அப்போது பாவால் அரசன் வழிபாட்டிலும், சிற்பச்சோலைகளிலும், விண்ஆற்றல்களை வழி படவும் பயன்பட்டுவந்த கலங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கோயிலிலிருந்து வெளியே எறிந்துவிடும் படி பெரிய குரு எல்லியாசுக்கும் துணைக்குருக்களுக்கும் வாயிற்காப்போருக்கும் கட்டளையிட்டான்.... மேலும் பாவாலையும், ஞாயிறையும் திங்களையும் எல்லாம் வழிபட்டுவந்தவர்களை அழித்தான்” (2 அரசர் 23:4-5)

என விவிலியம் கூறுகின்றது.

உடுக்களையும் கோயில்களையும் ஞாயிறுமண்டிலத்தின் (Ecliptic) நிலைகளையும், அறிவடைந்த இருபத்தேழு நாள்மீன்களையும், அவற்றில் பன்னிரு ஓரைகளையும் பற்றிய உருவகங்களையே தெய்வங்களாக்கிச் சிற்பங்களாக வடித்துவைத்துக் கோயில்களைக் கட்டமைத்து

வந்ததை அது புலப்படுத்துகின்றது. இங்கு அதே போன்ற உடு வழிபாட்டை வைத்து, சடங்குகளையும் பூசைகளையும் வகுத்துக்கொண்டு நம் மக்களை ஏய்த்துப் பிழைத்துவரும் பார்ப்பனியத்தை அது நினைவுபடுத்த வில்லையா?

“கல்தேயாவிலிருந்த ஊர் நகரத்தில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகளைப் பற்றிய மிகப் பெரிய ஆர்வத்தை இது தூண்டிவிடுகின்றது. மெய்யான கடவுளின் திருவெளிப்பாட்டைப் பெற்ற ஆபிரகாம், தம்முடைய மக்களை ஊர் நகரத்தின் உருவவழிபாட்டினரிடமிருந்து மீட்டுக் கூட்டிச் சென்ற போது, இன்று தென்னிந்திய ஊர்க் கோயில்களில் ஓரளவு காணப்படும் ஒரு மதத்திலிருந்தே அவர்களை விலகிவருமாறு அழைத்திருக்கலாம்”⁴

என்றமையும் பேராயர் சார்ஸ்சண்டின் கருத்து இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. இந்த ஆய்வுண்மை, ஒரு நல்ல தூண்டுகோலாகிறது. தமிழகத்தின் தொல்மதத்திற்கும் ஆபிரகாமுக்கு முந்திய யூத மதத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால், ஒரு புதிய வரலாற்று விளக்கமே கிடைக்கும்.

இந்து மதம் தமிழையும் தமிழினத்தையும் ஒழிப்பதில் காட்டிவரும் முனைப்பிற்கு நேர்மாறாக, வீரமாமுனிவர், கால்டுவெல், போப் போன்ற அய்ரோப்பிய கிறித்துவச் சமயப்பரப்புநர்கள் தமிழை மீட்டு, அத் தமிழ் ஒரு தனிப்பெரும் செம்மொழி என்பதை உலகுக்குக் காட்டினர்.

அவ் வழியில், “எங்கள் கைகளில் விவிலியத்தைத் தந்துவிட்டு, எங்கள் தாய்மண்ணைப் பறித்துக்கொண்டனரே!” எனக் காங்கோ நாட்டுத் தலைவன் பாட்ரிசுலுமும்பா குமுறிய நிலைக்கு நேர்மாறாக, ‘விவிலியத்தை ஏந்தியவர்கள் எம் நாட்டை மீட்கவும் உடன்நின்றனர்’

குணா

எனத் தமிழர்களில் பிறர் மனமாரப் போற்றுகின்ற நிலையைப் பெறக் கிறித்துவத்தின் தேசிய விடுதலை இறையியல் உதவுமன்றோ?

□

குறிப்புகள்

1. "Christianity of an Eastern type took root first in India among the Dravidian people of the South in the same way that in Britain it first took root among the Celtic people of the North and West, especially in Scotland and Ireland, from which places missionaries went out to win the people of Britain and Northern Europe to the Christian faith."
- N. C. Sargant, *The Dispersion of the Tamil Church*, ISPCCK, Delhi-6, 1962, p 1.
2. Sunder Raj, *The Confusion Called Conversion*, TRACI Publications, New Delhi-48, 1988, p 98.
3. பாவேந்தர், புலிக்கு நாய் எந்த மூலை? பாரதிதாசன் கவிதைகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1992, ப 527.
4. "This makes the excavations at Ur of the Chaldees of extraordinary interest, and there is some reason to suppose that, when Abraham received his revelation of the True God and led his people from among the idol worshippers of Ur, he might have been calling them from a religion which we see in part today among the village shrines of South India."
- N. C. Sargant, *The Dispersion of the Tamil Church*, p 3.

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

வள்ளுவத்தின் வீழ்ச்சி!	உருவா 120/-
திராவிடத்தால் வீழ்ந்தோம்!	" 10/-
தமிழர் வரலாறு	" 10/-
கிருத்துவத்தின் உள்ளீடு தேசிய இன விடுதலையே!	" 5/-
புதிய சமய உருவாக்கங்கள்	" 5/-
சாதி ஒழிப்பு : ஈழ வழியா? இந்தி(ய) வழியா?	" 4/-
தமிழின மீட்சி	(அச்சில்)

நூல் கிடைக்குமிடம் :

பஃறுளி பதிப்பகம்

183, வெங்கடரங்கம் தெரு

திருவல்லிக்கேணி

சென்னை - 600 005

